

Powiadomienie o prawach osób aresztowanych

Kodeks Postępowania Karnego Stanu Illinois (725 ILCS 5)

Ust. 103-2. Traktowanie podczas przebywania w areszcie

- (a) Każda osoba podczas aresztowania ma prawo do zachowania milczenia.
- (b) Nie wolno stosować żadnych niezgodnych z prawem metod w celu uzyskania zeznania, oświadczenia lub przyznania się do winy od żadnej osoby przebywającej w areszcie.
- (c) Osoby przebywające w areszcie będą traktowane humanitarnie oraz otrzymają odpowiednie wyżywienie, schronienie oraz, w razie potrzeby, opiekę medyczną. Jeśli potrzebują Państwo opieki medycznej, proszę to zgłosić.

Ust. 103-3. Prawo kontaktowania się z prawnikiem i rodziną; Przeniesienie

- (a) Aresztowani mają prawo kontaktować się z wybranym przez nich prawnikiem oraz członkiem rodziny poprzez wykonanie zasadnej liczby rozmów telefonicznych lub w inny uzasadniony sposób. Taka komunikacja będzie dozwolona w zasadnym czasie po przybyciu do pierwszego aresztu.
- (b) Jeśli oskarżona osoba zostanie przeniesiona do nowego aresztu jej prawo do kontaktowania się z prawnikiem i członkiem rodziny zostaje wznowione.

Ust. 103-4. Prawo do konsultacji z prawnikiem

Każda osoba skazana, zamknięta w więzieniu lub o ograniczonej wolności niezależnie od przyczyn i od tego, czy taka osoba oskarżona o popełnienie przestępstwa będzie mogła, za wyjątkiem sytuacji w których występuje bezpośrednie zagrożenie ucieczką, skonsultować się z dowolnym licencjonowanym adwokatem tego Stanu, z którym taka osoba zechce się spotkać lub porozmawiać, na osobności i prywatnie w areszcie, tak wiele razy i każdorazowo przez taki okres, jaki będzie zasadny i racjonalny. Gdy każda taka osoba ma zostać przeniesiona poza granice tego Stanu niezależnie od przyczyny oraz formy takiego przeniesienia, wówczas ta osoba będzie mieć prawo do uzasadnionego opóźnienia całej operacji w celu uzyskania porady oraz skorzystania z uprawnień przewidzianych w prawie tego Stanu w zakresie ochrony wolności jednostki.

Ust. 109-1. Osoba aresztowana

- (a) Osoba aresztowana, z nakazem sądowym lub bez, zostanie postawiona bez zbędnej zwłoki przed najbliższym i najdostępniejszym sądem w tym hrabstwie, chyba że dane hrabstwo jest członkiem systemu więziennictwa regionalnego, wówczas taka osoba może zostać postawiona przed najbliższym i najdostępniejszym sędzią, niezależnie od kraju, w jakim sędzia ten prowadzi rozprawy, wraz z wniesieniem oskarżenia.
Zawsze gdy osoba aresztowana, z nakazem sądowym lub bez, ma zostać postawiona przed sądem, możliwe jest wniesienie oskarżenia przeciwko takiej osobie za pomocą dwukierunkowego systemu telewizji przemysłowej, z zastrzeżeniem, że przesłuchanie w sprawie odmówienia osobie oskarżonej możliwości wyjścia za kaucją nie może zostać przeprowadzone za pośrednictwem systemu telewizji przemysłowej.
- (b) Sędzia powinien:
 - (1) Poinformować osobę oskarżoną o wniesionym przeciwko niej oskarżeniu oraz powinien przedstawić jej kopię treści oskarżenia;
 - (2) Poinformować osobę oskarżoną o jej prawie do pomocy prawnej, a jeśli nie może ona sobie na nią pozwolić z powodów finansowych, sędzia powinien wyznaczyć obrońcę z urzędu lub licencjonowanego prawnika tego Stanu do reprezentowania tej osoby zgodnie z postanowieniami Ustępu 113-3 niniejszego Kodeksu;
 - (3) Wyznaczyć datę wstępnego przesłuchania w odpowiednich sprawach;
 - (4) Wyznaczyć osobie oskarżonej kaucję zgodnie z postanowieniami Artykułu 110 niniejszego Kodeksu; oraz
 - (5) Nakazać skonfiskowanie paszportu tej osoby lub nałożyć restrykcje w zakresie podróżowania w przypadku osoby oskarżonej aresztowanej za morderstwo pierwszego stopnia lub inne przestępstwo z użyciem przemocy zgodnie z definicją w Ustępie 3 Ustawy o prawach świadków i ofiar przestępstw, jeśli sędzia ustali na podstawie przesłanek wynikających z Ustępu 110-5 niniejszego Kodeksu, że takie działanie w uzasadniony sposób zapewni pojawienie się osoby oskarżonej przed sądem oraz spełnienie przez nią wszystkich warunków zwolnienia.
- (c) Sąd może wydać nakaz ochrony zgodnie z postanowieniami Artykułu 112A niniejszego Kodeksu.

Ust. 110-2. Zwolnienie za zobowiązaniem powrotu na żądanie sądu

Jeśli na podstawie oceny wszystkich okoliczności sąd uzna, że osoba oskarżona stawia się na żądanie sądu przed skazaniem lub po i osoba oskarżona nie stanowi zagrożenia dla żadnej osoby ani społeczności oraz spełni wszystkie warunki dotyczące kaucji, z uwzględnieniem aktualnego adresu oskarżonego z pisemnym upomnieniem osoby oskarżonej, że musi przestrzegać postanowień Ustępu 110-12 niniejszego Kodeksu w odniesieniu do wszelkich zmian w jej adresie, osoba oskarżona może zostać zwolniona z aresztu za zobowiązaniem powrotu na żądanie sądu. Adres osoby oskarżonej będzie zawsze wskazany w aktach publicznych prowadzonych przez sekretarza sądu. Niestawienie się na żądanie sądu po takim zwolnieniu z aresztu stanowi przestępstwo podlegające karze przewidzianej w Ustępie 32-10 Kodeksu Karnego z 2012 r. z tytułu naruszenia warunków poręczenia majątkowego, i wszystkie wymagane kwoty wskazane w warunkach zwolnienia za kaucją zostaną skonfiskowane i pobrane zgodni z podpunktem (g) Ustępu 110-7 niniejszego Kodeksu.

Niniejszy Ustęp należy interpretować w sposób dowolny w celu wyegzekwowania przestrzegania warunków postępowania sądowego lub sankcji karnych pod groźbą straty finansowej w celu zapewnienia stawiennictwa osoby oskarżonej przed sądem oraz zapewnienie, by osoba oskarżona nie stanowiła zagrożenia dla żadnej osoby ani społeczności oraz by przestrzegała wszystkich warunków zwolnienia za kaucją. Kaucja pieniężna zostanie ustalona wyłącznie w przypadku ustalenia, że żadne inne warunki zwolnienia z aresztu nie zapewnią w sposób dostateczny stawiennictwa osoby oskarżonej w sądzie, że osoba oskarżona nie stanowi zagrożenia dla żadnej osoby ani społeczności oraz że osoba oskarżona będzie przestrzegać wszystkich warunków zwolnienia za kaucją.

Stan może odwołać lub zaskarżyć każdą decyzję zezwalającą na zwolnienie z aresztu za zobowiązaniem powrotu na żądanie sądu.

Ust. 110-4. Przestępstwa przewidujące możliwość zwolnienia za kaucją

- (a) Wszystkie osoby mają możliwość wyjścia za kaucją przed skazaniem, za wyjątkiem następujących przestępstw, w przypadku których występują oczywiste dowody lub poważne przesłanki, że osoba oskarżona jest winna zarzucanego przestępstwa: przestępstwa zagrożone karą śmierci; przestępstwa, za które wymierzony może zostać wyrok dożywotniego pozbawienia wolności; poważne zbrodnie za które w przypadku skazania przewidziana jest kara dożywocia, bez możliwości zwolnienia warunkowego lub odwołania, w przypadku gdy sąd po rozprawie uzna, że zwolnienie osoby oskarżonej z aresztu może stanowić realne i faktyczne zagrożenie dla bezpieczeństwa fizycznego dowolnej osoby lub osób; uporczywe nękanie, tzw. stalking, lub kwalifikowane uporczywe nękanie, w przypadku gdy sąd po rozprawie uzna, że zwolnienie osoby oskarżonej z aresztu może stanowić realne i faktyczne zagrożenie dla bezpieczeństwa fizycznego rzekomej ofiary przestępstwa i konieczne jest odmówienie zwolnienia z kaucją, aby zapobiec zagrożeniu stanowiącemu przedmiot oskarżenia; lub nielegalne użycie broni palnej z naruszeniem punktu (4) podpunktu (a) Ustępu 24-1 Kodeksu Karnego z 1961 r. lub Kodeksu Karnego z 2012 r., w przypadku gdy do przestępstwa doszło w szkole lub dowolnym środku transportu należącym do szkoły, wynajmowanym przez szkołę na potrzeby przewozu uczniów z lub do szkoły lub na zajęcia szkolne lub na dowolnej drodze publicznej znajdującej się w odległości 1000 stóp od nieruchomości wchodzącej w skład dowolnej szkoły, w przypadku gdy sąd, po rozprawie uzna, że zwolnienie osoby oskarżonej z aresztu mogłoby stanowić realne i faktyczne zagrożenie dla bezpieczeństwa fizycznego dowolnej osoby i konieczne jest odmówienie zwolnienia z aresztu za kaucją, by zapobiec temu zagrożeniu; lub w przypadku zagrożenia terrorystycznego naruszenie Ustępu 29D-20 Kodeksu Karnego z 1961 r. lub Kodeksu Karnego z 2012 r. lub próby popełnienia przestępstwa polegającego na stwarzaniu zagrożenia terrorystycznego, w przypadku gdy sąd, po rozprawie uzna, że zwolnienie osoby oskarżonej z aresztu mogłoby stanowić realne i faktyczne zagrożenie dla bezpieczeństwa fizycznego dowolnej osoby i konieczne jest odmówienie zwolnienia z aresztu za kaucją, by zapobiec temu zagrożeniu.
- (b) Osoba starająca się o zwolnienie z aresztu za kaucją, która jest oskarżona o przestępstwo zagrożone karą śmierci lub dożywotnim pozbawieniem wolności nie ma prawa do opuszczenia aresztu za kaucją do czasu przeprowadzenia rozprawy, podczas której taka osoba ma obowiązek wykazania, że nie ma oczywistych dowodów potwierdzających jej winę ani poważnych przesłanek, iż popełniła ona zarzucany jej czyn.
- (c) W przypadku stwierdzenia, że należy odmówić danej osobie prawa do zwolnienia z aresztu za kaucją z uwagi na fakt, iż dana osoba stanowi realne i faktyczne zagrożenie dla bezpieczeństwa fizycznego dowolnej osoby lub osób, ciężar dowodu takich zarzutów spoczywa na władzach Stanu.
- (d) W przypadku stwierdzenia, że należy odmówić prawa do zwolnienia z aresztu za kaucją osobie oskarżonej o uporczywe nękanie lub kwalifikowane uporczywe nękanie po podstawie przesłanej wskazanych w Ustępie 110-6.3 niniejszego Kodeksy, ciężar dowodu takich zarzutów spoczywa na władzach Stanu.

Ust. 110-7. Wpłata kaucji

- (a) Osoba, dla której wyznaczono kaucję, podpisze poręczenie majątkowe i wpłaci u sekretarza sądu, przed którym toczy się postępowanie, kwotę równą 10% wartości kaucji, z zastrzeżeniem że w żadnym wypadku kwota takiej wpłaty nie będzie niższa niż 25 dolarów. Sekretarz sądu zapewni odpowiednie miejsce na każdym formularzu dla osoby innej niż osoba oskarżona, która wpłaciła pieniądze w ramach kaucji, w celu odnotowania tego faktu oraz miejsce podpisane przez osobę oskarżoną, która podpisała poręczenie majątkowe, w którym należy wskazać, czy osoba inna niż osoba oskarżona przekazała pieniądze na wpłacenie kaucji. Formularz powinien również zawierać pisemne powiadomienie dla osoby, która przekazała osobie oskarżonej środki na wpłacenie kaucji, określające, iż kaucja może zostać wykorzystana na poczet opłacenia kosztów, honorariów prawnika, grzywny oraz na inne cele zatwierdzone przez sąd oraz w przypadku gdy osoba oskarżona nie wypełni warunków poręczenia majątkowego, sąd wyda nakaz skonfiskowania kwoty kaucji. Pisemne powiadomienie musi: (0) wyróżniać się na tle sąsiadującego tekstu; (2) być zaznaczone pogrubioną czcionką lub podkreśleniem; oraz (3) czcionką w dowolnym rozmiarze o 2 punkty większym niż czcionka pozostałego tekstu. W przypadku gdy osoba, dla której wyznaczono kaucję, jest oskarżona o przestępstwo na mocy Ustawy stanu Illinois w sprawie kontrolowanych substancji lub Ustawy w sprawie zwalczania metamfetaminy i ochrony społeczności, które stanowi przestępstwo kategorii X, lub o stwarzanie zagrożenia terrorystycznego z naruszeniem Ustępu 290-20 Kodeksu Karnego z 1961 r. lub Kodeksu Karnego z 2012 r. lub o próbę popełnienia przestępstwa polegającego na stwarzaniu zagrożenia terrorystycznego, sąd może zażądać od oskarżonego wpłacenia kwoty odpowiadającej 100% wartości kaucji. W przypadku gdy dowolna osoba jest oskarżona o przestępstwo z użyciem przemocy i przebywa na wolności po zwolnieniu z aresztu za kaucją i wobec niej toczy się postępowanie na mocy Ustępu 109-3 niniejszego Kodeksu, sędzia prowadzący wstępną rozprawę może również przeprowadzić przesłuchanie na wniosek władz Stanu zgodnie z postanowieniami Ustępu 110-6 niniejszego Kodeksu w celu zwiększenia kwoty kaucji lub uchylenia kaucji z tytułu przestępstwa zarzucanego wcześniej tej osobie.
- (b) Po wpłaceniu tej kwoty oraz dowolnej opłaty z tytułu kaucji dopuszczanej w prawie osoba ta zostanie zwolniona z aresztu z zastrzeżeniem warunków poręczenia majątkowego.

Ust. 113-3. Pomoc prawna i opinia biegłych sądowych

- (a) Każda osoba oskarżona o popełnienie przestępstwa ma prawo do pomocy prawnej przed odpowiedzeniem na oskarżenia. Jeśli osoba oskarżona chce skorzystać z usług adwokata i nie była w stanie uzyskać jego pomocy przed postawieniem w stan oskarżenia, sąd zarządzi przerwę w rozprawie lub będzie kontynuować sprawę przez zasadny okres, by umożliwić osobie oskarżonej uzyskanie pomocy prawnej i skonsultowanie się z adwokatem przed odpowiedzeniem na zarzuty; jeśli stroną oskarżoną jest spółka w stanie likwidacji i nie jest ona reprezentowana przez adwokata, sąd może w interesie wymiaru sprawiedliwości wyznaczyć licencjonowanego adwokata tego Stanu na obrońcę strony oskarżonej.
- (b) We wszystkich przypadkach, za wyjątkiem sytuacji w których karą jest wyłącznie grzywna, jeśli sąd uzna, że osoba oskarżona nie ma dostatecznych środków finansowych i chce skorzystać z pomocy adwokata, zostanie dla niego wyznaczony obrońca z urzędu. Jeśli w hrabstwie niedostępny jest żaden obrońca z urzędu lub jeśli osoba oskarżona zażąda innego adwokata niż obrońca z urzędu, a sąd uzna, że prawa osoby oskarżonej zostałyby narażone na szkodę poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu, sąd wyznaczy na obrońcę licencjonowanego adwokata tego Stanu, z zastrzeżeniem, iż w hrabstwie o populacji wynoszącej co najmniej 2 000 000 mieszkańców obrońca z urzędu będzie wyznaczany we wszystkich sprawach o wykroczenia, w których osoby oskarżonej nie stać na adwokata, a chce skorzystać z jego usług, chyba że sprawa dotyczy wielu oskarżonych, w którym to przypadku sąd może wyznaczyć innego obrońcę niż obrońca z urzędu dla dodatkowych oskarżonych. Sąd zażąda podpisania oświadczenia złożonego na piśmie pod przysięgą przez każdą osobę oskarżoną, która wniesie o wyznaczenie dla niej obrońcy przez sąd. Takie oświadczenie złożone na piśmie pod przysięgą będzie mieć formę ustanowioną przez Sąd Najwyższy i będzie zawierać wystarczające informacje pozwalające na ustalenie wartości aktywów i zobowiązań oskarżonego. Sąd może oddelegować Sekretarza Sądu Okręgowego do udzielenia pomocy osobie oskarżonej przy wypełnianiu tego oświadczenia złożonego na piśmie pod przysięgą. Każda osoba, która świadomie złoży oświadczenie pod przysięgą zawierające fałszywe informacje dotyczące jej aktywów i zobowiązań może zostać pociągnięta do odpowiedzialności wobec władz hrabstwa, w którym toczy się dana sprawa (w ramach której złożono takie fałszywe oświadczenie) odpowiadającej uzasadnionej wartości usług wyświadczonych przez obrońcę z urzędu lub innego obrońcę wyznaczonego przez sąd w sprawie w takim zakresie, w jakim usługi te zostały niesłusznie lub bezpodstawnie zapewnione.